

Θάνατος Δαρείου.

Και τότε δύο ήγαπημένοι τοῦ Δαρείου, ὁ Κανταρκούσης καὶ ὁ Ἀριοβαρζάνης, ἔδραμαν καὶ ἐκτύπησαν τὸν Δάρειον ἐκεῖ ὅπου ἔφευγε, ὁ ἓνας ἀπὸ τὴν μίαν μερέαν καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλην, καὶ ἐπλήγωσάν τον. Καὶ τὸν ἐκατέβασαν ἀπὸ τὸ ἄλογον καὶ ἔριζάν τον κάτω καὶ ἔγδυσαν τὴν φορεσίαν του καὶ ἐπῆραν τὴν. Καὶ ὁ Δάρειος ἀπέμεινε γυμνὸς καὶ μὲ ὀλίγην ψυχὴν. Καὶ μανθάνοντας ὁ Ἀλέξανδρος τὸν σκοτωμὸν τοῦ Δαρείου ἔστειλεν εὐθύς μερικοὺς στρατιώτας καὶ εἶπεν τους: Σύρτε καὶ εἰπέτε τῶν Περσῶν νὰ μὴ φεύγουν, 155 ὅτι ὁ Δάρειος ἐσκοτώθηκε· εἰ δὲ καὶ φεύγουν, τὴν σή//μερον θέλουν ἀποθάνει ὅλοι ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Μακεδόνων. Ἔστειλε καὶ τὸν Φιλόνην εἰς τὸ φουσάτον τῆς Ἰνδίας νὰ πάρῃ τὰ ἄλογά τους καὶ αὐτονοὺς νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν αὐθέντην τους τὸν Πῶρον. Καὶ ὑπῆγεν ὁ Φιλόνης καὶ εἶπε τὸν ὀρισμὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τοὺς Ἰνδοὺς. Καὶ πάραυτα ὅλοι ἐπέζευσαν ἀπὸ τὰ ἄλογά τους καὶ ἐπροσκύνησάν τον καὶ παρέδωκαν τὰ φλάμπουρα καὶ τὰ ἄλογά τους καὶ τὰ ἄρματά τους ὅλα καὶ ἐπῆραν συμπάθειον καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν αὐθέντην τους τὸν Πῶρον γυμνοί. Καὶ ἐπαράγγειλέ τους ὁ Φιλόνης νὰ εἰποῦν τοῦ βασιλέως Πῶρου νὰ κάθεται εἰς τὸ βασίλειόν του νὰ φυλάγῃ τὸν τόπον του καὶ ἀλλουνοῦ δύναμιν νὰ μὴν δίδῃ· καὶ νὰ ἤξεύρῃ πῶς: Ἐγώ, ὁ Φιλόνης, μὲ θέλημα τοῦ αὐθεντός μου τοῦ Ἀλεξάνδρου εἶμαι αὐθέντης ὅλης τῆς Περσίας. Καὶ οἱ Πέρσαι ἐξεχωρίσθηκαν ἀπὸ τὰ φουσάτα τῆς Ἰνδίας καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Φι- 156 λόνην καὶ ἤλθαν εἰς μίξιν μὲ τὰ φουσάτα τῆς //Μακεδονίας. Καὶ ἐχάρηκαν χαρὰν μεγάλην, πῶς ἠξιώθηκαν νὰ δουλεύουν τὸν Ἀλέξανδρον.

Γιώργος Βελουδῆς (επιμ.), *Ἡ Φυλλάδα τοῦ Μεγαλέξαντρου. Διήγησις Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα* [Νέα Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη, ΔΠ 39], Ἑρμῆς, Αθήνα 1977.